

Michelle Frances

Het schoolplein

De kinderen zijn erg, maar de moeders zijn nog veel erger...

Vertaald door Textcase

Donderdag, 3 september

Nancy had altijd al een ronde oprijlaan gewild. Al sinds ze een klein meisje was. Ze had een Disneyfilm gezien waarin een koets met sneeuw-witte paarden kwam aanrijden en een meisje in een zwierige jurk was uitgestapt. Of zoiets. Ze kon het zich niet helemaal herinneren, maar het was het gevoel van thuiskomen dat haar was bijgebleven. Van het huis bezitten waar je altijd van gedroomd had.

Ze reed langzaam de grindcirkel rond en bracht toen eindelijk na haar lange rit de auto tot stilstand. Ze zette haar nieuwe elektrische Tesla uit en klopte er voorzichtig op, alsof ze wilde zeggen: *bedankt dat je me hier hebt gebracht*. Ze had hem nog maar een paar weken en moest er nog steeds aan wennen. Toen draaide ze zich om en keek ze naar haar nieuwe huis.

Het was helemaal van haar. Honderd procent eigendom.

En het was het eerste huis dat ze ooit van haar leven had gekocht.

Willow Barn leek in niets op een barn in de traditionele zin van het woord. Ze had erom gelachen toen ze de naam voor het eerst had gehoord, moedeloos zittend aan de keukentafel in een armzalige driekamerflat in Londen, waar de lucht die ze inademden vervuild werd door de giftige dampen die opstegen vanaf de drukke South Circular Road onder hen. Voor zover Nancy wist, waren schuren koude en tochtige gebouwen waar boeren hooi opsloegen. Maar Gemma, de makelaar, zei aan de telefoon dat ze misschien wel 'de ware' had gevonden. En de foto's die verschenen in haar inbox waren adembenemend.

Glimmende ramen met zwarte kozijnen die vanaf het leien dak tot aan de grond reikten langs de gehele breedte van het gebouw. Luchtige gewelfde plafonds. Massief eiken trappen die naar grote slaapkamers leidden met uitzicht vanaf het balkon over het grootste stuwmeer in Derbyshire: Heron Water, een natuurparadijs. Anderhalve hectare aan tuin met bossen en zelfs een boomgaard. Nancy had doorgeklikt en bij elke foto was haar mond verder opengevallen. Toegegeven, sommige kamers waren niet haar smaak. De vorige eigenaars hadden gekozen voor een inrichting die blijkbaar de laatste trend was; in dit geval waren de muren geschilderd in een mix van donkergrijs of diepblauw met een vleugje grijs of karmozijnrood met een grijze tint. Allemaal kleuren die naar Nancy's ongenueanceerde mening leken op het water in de verfpot zodra de kinderen op de kinderafdeling waar ze vroeger werkte hun kwasten hadden afgespoeld. Maar dat kon ze allemaal veranderen en het potentieel – mijn god, het potentieel! Het was prachtig.

Het allerbeste aan de barn was de ligging. Heron Water had de vorm van een vliegende gierzwaluw: een kop, een gevorkte staart en twee wijd uitgespreide vleugels, de veren gemarkeerd door tientallen inhammen omzoomd met riet en bomen. Nancy's toekomstige huis lag onder de rechtervleugel van de vogel. Op de foto waar ze naar had gestaard, kon Nancy de reigers waar het meer naar was vernoemd langs de oevers zien waden terwijl de wilgen hun takken in het water lieten hangen. Het was deze nabijheid van de natuur en de vredige sfeer van het huis die Nancy ja hadden laten zeggen. Ze was wanhopig op zoek geweest naar iets anders dan Londen, een nieuwe start na een verwoestende elf maanden. Ze dacht dat een verhuizing naar het platteland, waar de lucht schoon was, waar de mensen vriendelijk waren en waar een sterk gemeenschapsgevoel zou heersen, het beste zou zijn voor haar en haar tienjarige dochter. Nancy had een snelle aankoop gewild. Ze had weg gewild uit Londen zodra het geld op haar bankrekening stond. Willow Barn was in beslag genomen, dus Nancy had het als contante koper voor een spotprijs kunnen kopen.

Ze had erop aangedrongen de verkoop zo snel mogelijk af te ronden zodat Lara het nieuwe schooljaar daar nog kon beginnen.

‘Mam, kijk!’ riep Lara vanaf de achterbank.

Nancy draaide haar hoofd in de richting die haar dochter aanwees. Een V-formatie van vogels vloog laag op ze af. Waren het eenden? Ganzen? Nancy had geen idee. Ze moest nog veel leren over het platteland. De vogels vlogen luid kwetterend over de auto en verdwenen toen achter de barn, vermoedelijk op weg naar het stuwmeer.

Lara opende al opgewonden haar portier en Nancy volgde haar glimlachend. Lara rende langs de zijkant van het huis en door het hek de achtertuin in. Nancy zag bomen die beklommen zouden worden, borders die nog vol stonden met het nazomergoud van grassen en een paar mooie, maar voor haar ongetrainde oog onherkenbare hoge oranje en roze bloemen. In de boomgaard aan de zuidkant van de barn zag ze bomen vol appels, peren en pruimen. Voor hen lag een uitgestrekt groen gazon. Met zo’n uitnodigende open ruimte voor zich, werd Nancy plotseling vervuld van een kinderlijke drang. Ze keek Lara vragend aan, aarzelend of het wel een goed idee was, maar Lara pakte haar hand. Ze hielden elkaar stevig vast en renden lachend naar het einde van de tuin. Heel even verdwenen al Nancy’s problemen en was ze bevrijd, zorgeloos en vol vreugde.

Ze stopten bij een ander hek en Nancy keek Lara oplettend aan.

‘Gaat het?’

‘Het gaat prima, mam. De lucht smaakt hier anders.’

Nancy keek nog een keer om er zeker van te zijn dat haar dochter geen ademhalingsproblemen had. ‘Inderdaad,’ zei ze. ‘Maar dat betekent niet dat je je inhalator kunt vergeten.’

‘Ik weet het, mam,’ zei Lara ongeduldig. Ze keek door het hek omlaag naar een paar treden: hun eigen privétoegang naar het water. ‘Kunnen we naar het meer gaan? Alsjeblieft?’ smeekte ze.

Nancy glimlachte, maar schudde haar hoofd. ‘Later. De verhuishagens komen zo. We moeten de mannen binnenlaten met onze dozen.’

‘Ik wil dat de vakantie eeuwig duurt zodat ik in de tuin kan spelen.’

‘School begint morgen. Zenuwachtig?’

‘Een beetje. Maar opgewonden om nieuwe vrienden te ontmoeten.’

‘Heel veel nieuwe vrienden!’

Ze liepen terug naar het huis en Nancy zocht in haar jaszak naar de sleutels. Ze deed de enorme grijze voordeur open en ze werden verwelkomd door de grote lichte hal.

‘Mag ik gaan verkennen, mam?’

‘Ga je gang.’

Lara rende weg, opende uit het zicht deuren en Nancy hoorde overal in huis kreten als ‘Het is zo groot!’ en ‘Dit is geweldig!’.

‘Ik ga naar boven,’ riep Nancy, en ze ging op weg naar wat haar slaapkamer zou worden. Ze negeerde de indigoblaauwe muren en de donkergrijze vloerbedekking en liep naar de achterzijde van de kamer. Ze trok de openslaande deuren open en stapte het balkon op. Een balkón! Nooit in haar stoutste dromen...

De warme bries blies haar kastanjebruine krullen voor haar ogen en ze streek ze achter haar oor. Willow Barn stond hoog aan de oever en ze kon over de bomen aan de voet van de tuin voor het eerst Heron Water zien. Het schitterde met een blauw dat meer leek op de zee in Zuid-Europese klimaten, de zon weerkaatsend op het oppervlak. De bomen waren nog groen en glanzend, vol met bladeren, maar het zou niet lang meer duren voordat ze zouden veranderen in een palet van rood en goud.

Het was werkelijk prachtig. Vredig. Meer dan dat. Nancy zocht naar het woord. Helend. Dat was wat het was. Voor het eerst in maanden had ze een gevoel van hoop.

Donderdag, 3 september

Het waren de claxons die Imogen het eerste hoorde. Gefrustreerde automobilisten waren niet ongewoon in de smalle hoofdstraat van het dorp, maar aan de kakofonie door het raam te horen, waren deze autobezitters duidelijk met velen en op een schaal die naar een infarct neigde.

Nieuwsgierig veegde Imogen de bloem van haar handen aan een doek. Bruno's Café keek uit op de hoofdstraat en ze liep naar het raam en keek naar buiten.

Haar mond viel open. Ze telde een, twee, drie enorme verhuishagens op de weg die allemaal langs de rij geparkeerde auto's probeerden te komen. Ze hadden de weg in beide richtingen geblokkeerd. Imogen keek hoe ze vastberaden vooruitreden om hun bestemming te bereiken, niet in staat om achteruit te rijden en niet van plán om achteruit te rijden.

Het was alsof er een blok op haar maag viel. Ze moest op onverklaarbare wijze denken aan oude beelden uit de Tweede Wereldoorlog van vijandelijke tanks die Franse dorpen binnenrolden, veroverend, hun vlaggen in de lucht, en alles meenamen wat niet van hen was. Het tribale tromgeroffel van de marcherende laarzen van de soldaten dreigend terwijl ze oprukten.

Imogen had plotseling de neiging om de keuken uit te rennen en midden op de weg te gaan staan. Om de opmars met haar blote handen tegen te houden. Terwijl ze toekeek, zag ze haar weerspiegeling in het glas van de ruit. Haar asblonde haar was vastgebonden en haar kokskleding

herinnerde haar aan waar ze voor betaald werd. Ze was machteloos, gevangen in deze keuken zonder vooruitzicht op vertrek.

De stoet ging buiten verder. Imogen schudde het eerdere beeld uit haar hoofd. Er waren geen soldaten, geen militaire tanks. Alleen verhuiswagens.

Ze wist waar ze naartoe gingen.

Wat ze nog niet wist, was van wie ze waren.